

הוא טובע, ולא בושת ופגם. ולכן פטור לגמרי מכפירת בושת ופגם.⁴⁶

לדברי חכמים — אף בושת ונגמ הוא טובע!
במאי קא מיפלגי? רבי שמעון ורבנן.

אמר رب פפא: רבי שמעון סבר, לא שביק איניש מידי דקיין,⁴⁷ לא עוזב אדם מלתחבע דבר קצוב, של קנס חמישים כסף, שהם ממון קצוב לכל אונס, וتابע מידי דלא קיון של בושת ופגם.

ורבן סברי, לא שביק איניש מידי דבי מודה ביה לא מיפטר, והיינו בושת ופגם שהם ממון, וتابע מידי דבי מודה ביה מיפטר, דהינו קנס.

אבל הכא, בכולה מילתא הוא דכפר ליה. שהרי באומרו לא אנשי ופיתתי, הרי הוא כופר בכל התביעת שהוגשה נגדו, ובתביעה זו נכללה גם תביעת הממון של בושת ופגם!⁴⁸

הא, דין של רבי שמעון, לא דמייא אלא לאומר לחבריו: תן לי חטין שעוריין וכוסמין שיש לי בירך. שבועה שאין לך בידי כלל ואשתכח, ונמצא שرك חיטין הוא דלית ליה הא שעוריין וכוסמין איתך ליה, דמייחיב משום שכפר ממון!

ואם כן, עדין יש לבאר את דין של רבי שמעון.

אלא, כי אתה רבין מארץ ישראל לבבל, אמר בשם רבי יוחנן: לדברי רבנן רבנן קנס

הדרן על שבועת הפקדון

מודה ומתחייב. כיון שכasher טוען התובע וכופר הנתבע, הרי שבתביעה הוא כופר ולא בחובים אחרים. [וכן כתוב הריטב"א].
ומבוואר, שאם תבעו אבי הנערה "אנסת את ביתך — וחיבך אתה לי בושת ופגם" וכופר הנתבע בשבועה, אף רבי שמעון יודה שחיבך קרבן!

47. הקשה הריטב"א: מדוע שלא יתבענו שתיהן. גם הנקנס וגם הממון? ותוiron, שאינו רוצה לתובעeto תביעה גדולה בפעם אחת כדי שלא יקפוין הנתבעו, וכיופר וישבע ויפטר מהכל ויזחש המשביע שמא לא ימצא עדים אחר כך שיכחישו את כפירת הנשבע].

45. אף בזה ביאר הריטב"א דאם נס עיקר התביעה היא הנקנס, מכל מקום כאשר כופר האונס והפתחה, ואומר "לא אנשי ולא פיתתי" הרי שכפירותו מתיחסת לכל התביעות הכלולות בטענת אנשטי ופיתתי. ורק בושת ופגם בכלל זה. וכן מן הדין היה לו להתחייב.

46. הקשה הרםב"ן, שהרי מכל מקום יש לחיבבו כיון שאומר לא אנשי ופיתאי בושת ופגם? ותוiron, אף על גב שם כפר מעצמו, היינו שלא תבעו אבי הנערה אלא מעצמו כפר — חייב. אולם כאשר תבעו אבי הנערה בקנס והוא אומר "לא אנשטי", כופר הוא بما שהלה תבעו, והיינו בקנס.]
ואכן, אם היה תבעו בושת ופגם, שהוא היה